

כל שעה פרק שני פסחים

לד.

עין משפט נר מצוה

בשליקתא ומאיסתא. לאחר שנטמאו שולקן ואח"כ זורקן לנין העצים והן נמאסות ורז הונח חייש דלמא אכיל להו מקמי דלשליקתיהו או צעשה ששולקן: והיו מחמין לו חמין צעטין של תרומה עמאה. שהיו לוקחין אותם מכהנים בזול: ללוש כהן עיסה צערה. כלומר

אנ"פ שרבי אכול חולין צטרהה היה לא חייש דילמא נגעו הני חטים טמאים צעיסה דצטלו להו מתורת אוכל ולא מטמא: סנו טרומות. מנ' תרומות: מאי אמרישו. חידוש וטעמא בתרומות שאמס שונים צצית ארס גדול כרצה: שפילי טרומה. כגון שפילי כרוז וכרשיין: טפרו מטמא. אחריס שחיבון לקרקע צטלן מתורת אוכל: ואסורין מלאכול וקא ק"ט משום טמאה ולכהנים: אסורים לויים. דלא אמרישו פקע שס תרומה מנייהו: ומאי קא משמע

לן גידולי טרומה דטרומה. אפילו דדבר שזרעו כלה כגון חטיין או ללעות שומין תנינא: ווי סימא. האי אסורין מלאכול דצבר שאין זרעו כלה קאמר כגון צללים דקיס שקורין ציבו"ש וכשפותלים אחת אחת לצהה הן נוספות ומתחברות ששה ו' יחד. והיינו גידולי גידולין אותן הנוספות עליהן שלל היו תרומה מעולם וגידולין עמנן כגון שפילי כרוז שהולכים ומרחיבין העלין הראשונים וצדים החדשים העולין צלקת הוו גידולי גידולים: הטבל גידוליו מותרין.

אנ"פ שנתמרח כברי וקובע למעשר ומל עליו שם טבל זרעו ולא הפריש מעשרותיו תחלה וזמנא ונגמר וקצרו מותר לאכילת עראי עד שימרח כברי ואף על גב דגידולי תרומה תרומה מדרבנן הוא ולחומרא שלל להפקיד את הכהנים אבל גידולי טבל חולין הן והרי הן שקאורן כשאר צבאה ואוכל מהן עראי עד שימרחם: דהיינו הדעת. כשנטמאו מתחלה הסיח דעתו מהם שוב מלשומרן ונפסלין בהיסח הדעת דכתיב גבי תרומה (צמזר יז) את משמרת תרומותי עבד לך הוה שימור ולא תסיח דעתך: פסול הגוף הוי. מעלה היא צדקשים שפסליו כן וסם פסול הוא לעמנו ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו כל אותן הימים שהסיח דעתו מהן אין שומעין לו: שפיר. משום הכי אסורין שאין שמילתן מועלת להן להסיר שם פסול מעליהן: אלא נמ"ד. כל מה שקדשים נפסלין בהיסח הדעת

אין אלא משום חשש טומאה שמה ע"י שהסיח דעתו משמירתן נגעה בהן טומאה ואינו יודע: מאי איכא למימר. הני אמאי מיפסלי משום חשש טומאה הא אפי' טומאה ודאית צבהן טיהרתה שמילתן: ויטהרנו. ויאמר שלא נגעה בו טומאה כל ימי היסח: לול קטן. כמין גומא חלולה עשויה צבנין הרלפה: בין כש לאמוצה. כלומר בקרן וזית סמוך לכשן וסמוך למוצה צמקום שהם מתחברים: צמערנו של כש. אלא שפת מערבית של כש: שש זורקין פסולי טמאה העוף. לפי שהיא נעשית בקרן מערבית דרומית למטה וכשארית פסול צה שאינו פסול הגוף ממש ואין יכול לשורפה מיד משום ארדשים נותנין אותה שם: וטעור זורפה. היינו פסול לינה. עיבור זורת מראית צבר צלינת לינה אחד הוא וכיון שלנה צלינה הרי היא נותר וטעון שריפה ונשרף. ועל כרחק מדבעין העצרת זורה לאו כשפילה צה או נטמאת או יתה או מלקה שלא כמזמיה קמיירי דהא פסול מעליה הוא ולמה לן לשהדורי אפסול לינה ואין לנו דניבי לינה אי לאו פסול היסח הדעת וא"א פסול חשש טומאה הוא איכא למימר דהאי פסול בהיסח הדעת קאמר וכיון דלא חוינן ליה דאיטמי אלא חששא צעלמא הוא צעי עיבור זורה דלא מנינן למשרפה להדיא שמה יבוא אליהו אחרי כן ויאמר טהורה היתה ונמאלת שרפנו קדשים טהורין אלא אם שם פסול הוא לעמנו אפי' לא נטמא למה לי עיבור זורה: וכן שפסול הסיח דעתו ממנו. הניחא ליריד דאמינא פסול טומאה הוא משום הכי בעי עיבור זורה, אלא ליריד דאמרת פסול הגוף הוא למה ליה עיבור זורה, התנן זה הכלל

בשליקתא ומאיסתא. קצת נראה דוקא שהן כבר מלאות ומותר להשהותן אבל למאס אסור דצמך כן אמי ציה ליד תכלה כמו דצריכת ענבים דצפרק הלוקח צמהה (צבורות דף כג.) אמרינן סאה תרומה טמאה שנפלה לתוך מאה חולין טהורים ר"א זומר תרוס ותרכב צבמנ' תרומות צפ"ה גרסינן תרוס ותשרף ואומר ר"ת דצמאיסתא תשרף ויהנה ממנו צעשת שריפה: **מחמין** לו חמין בחיטין של תרומה. אור"ת דלכהנים של צית רבי היו עושין דלישראל לא שריא אלא הנאה שאינה של כליה כמו עירוב דמערבין לישראל צתרומה אבל הנאה של כליה כגון להאכיל לצהממו או להדליק אסור לישראל כדאמרינן צפ"ק דמס' ע"ו (טו.)

כהן ששכר פרה משראל לא יאכלנה כרשיני תרומה וצמסכת תרומות (פ"א משנה י') נמי אמרי' מדליקין צצמי כנסיות וצצמי מדרשות צצמנן של תרומה שנטמא צצרות כהן פירוש אס יש שם כהן דנר לאחד נר למאה ור"י זומר טעמא משום דרשינן משמרת תרומותי מה תרומה טהורה וכו' ומה טהורה דוקא לכהן אף טמאה דוקא לכהן וצממאה ליכא אלא הדלקה: **צהרין** מלממא. תימנה לר"י דצפי קמא דצפת (דף יז.) מסקינן דהיינו טעמא דגזרו גידולי תרומה תרומה משום תרומה טמאה ציד כהן פי' שלא ישנה אותה לזריעה והשמה יוון דטהרה שיהיה אותה לזריעה כדי לטהרה ואומר ר"י דמשום ריוח פורתא לא ישנה אותה מאחר שעדיין היא תרומה א' ולא נעשית חולין הקשה רבינו נסים גאון דמניא צתוספתא גידולי תרומה ומעשר שני הרי הם כחולין ומלא תירון צירושלמי דמסכת תרומות דעיר הן כחולין היינו להתמיצ צלקט ושמהו ופאה ועניי ישראל ועניי כהנים מלקטין אותן אלא שאסורין לזרים והיינו דמניא עניי ישראל מוכרין את שלהן לכהנים צצמי תרומה וטעמא לפי שמדאורייתא אין תרומה ומעשר חייבין צלקט צצמה ופאה ולא אמי גזירה דרבנן ומפקע ליה ועוד הקשה הר"ר משה צצרי"ש דתנן ומסכת צבורים (פ"ב צ"ג.) יש צצמער וצבורים מה שאין כן צתרומה שהמעשר וצבורים גידולן אסורים מלאכול צירושלים אף לזרים ולצהמה משא"כ צתרומה משמע דגידולי תרומה שרו

לזרים מיהו צלאו הכי לא א"ש לישראל אף לכהנים מיבעי ליה למימר ונראה דזרים דהתם א' היינו נכרים וכן משמע צירושלמי: **גידולין** גידולין. פירש רבי"א דגידולים היינו גידולי ראשון מן הזרע ואח"כ חור ונטע אותן גידולים זהו גידולין ומציא ראה מירושלמי דמסקי התם אגידולי גידולין משיעשו שני גרונות דהיינו ככה"ג שזרע ונקלט שתי פעמים ולפ"ה הול הוא גידול ראשון ומה שפ"ה דשומין הוי דבר שזרעו כלה לא משמע הכי דצמסכת תרומות תנן צפ"ט (מ"י) אחיזה דבר שאין זרעו כלה הלוקח והסוף והצללים

פסול הגוף הוי. תימנה דלעיל (דף כג.) אמרינן אם היתה צתקום המונע יצחנה צמקום המורפה ואמרי' גרמא אין צידים לא ואמאי אין מותר לשורפה מיד כשמיסה דעתו ממנה: **ר"מ** עיבור צורה. קשה לר"י דילמא האי פסול היינו צדם וצבעלים דצעי עיבור זורה ו"ל מ"מ אחר שזרק צולו יש בו היסח הדעת ר"י אמרין: **שם**

זורקין ויצאין לבית השריפה אי אמרת בשלמא פסול טומאה הוי משום הכי בעי עיבור צורה שמא יבא אליהו ויטהרנה אלא אי אמרת פסול הגוף למה לי עיבור צורה ו"ה הכלל כל

לזרים מיהו צלאו הכי לא א"ש לישראל אף לכהנים מיבעי ליה למימר ונראה דזרים דהתם א' היינו נכרים וכן משמע צירושלמי: **גידולין** גידולין. פירש רבי"א דגידולים היינו גידולי ראשון מן הזרע ואח"כ חור ונטע אותן גידולים זהו גידולין ומציא ראה מירושלמי דמסקי התם אגידולי גידולין משיעשו שני גרונות דהיינו ככה"ג שזרע ונקלט שתי פעמים ולפ"ה הול הוא גידול ראשון ומה שפ"ה דשומין הוי דבר שזרעו כלה לא משמע הכי דצמסכת תרומות תנן צפ"ט (מ"י) אחיזה דבר שאין זרעו כלה הלוקח והסוף והצללים

זורקין ויצאין לבית השריפה אי אמרת בשלמא פסול טומאה הוי משום הכי בעי עיבור צורה שמא יבא אליהו ויטהרנה אלא אי אמרת פסול הגוף למה לי עיבור צורה ו"ה הכלל כל

קב א מיי פ"א מהל' תרומות הל' כג:
קב ב סה הלכה כה:
קב ג מיי פ"ו מהל' מעשר הלכה ו:
קב ד מיי פ"א מהל' תרומות הלכה כה:
קב ה מיי פ"ט מהל' פסולי מוקדשין הלכה כה:
קב ו מיי פ"ג מהל' צית בהמורה הל' ד:

לעוי רש"י
ציב"ש יציבורין.
בצללים בצללים קטינים.

רבינו חננאל
וכן חזיני פליקתא ומאיסתא שרי לאדלוקי בהו, אבל חזיני שפירן וכיוצא בהן דחיישין דלמא אכיל להו וכן חותין ועבדים. דאחי ליד תכלה לא משהינן להו. וכן אבא שאול גבל של בית רבי היה מחמסן חמין בחיטין של תרומה שליקתא ומאיסתא כדי רבה בי מנה מאביי ובי ללוש עיסה בטהרה. בעי רבה בי מנה מאביי ובי חגיגה בני אבין הא דתנן בפ"ט דתרומות [מ"ז]. שתילי תרומה שנטמאו ושתלן טהרו מלממא ואסורין מלאכול עד שיגונו את האוכל, וכיון שטהרו אמאי אסורין לאכול. א"ל הכי אמר רבה אסור לזרים, כלומר תרומה הן ובקדושתן קיימי אמרו לו מאי קמ"ל דגידולי תרומה הן, התנינא גידולי תרומה תרומה, וכי חמסן בגידולי גידולין עסקין כגון שקדין הגידולין וחזרו עוד וצמחו ובדבר שאין זרעו כלה, הא נמי תנינא א' דתנן גידולי תרומה [תרומה] הן וגידולי גידולין [גידולין] חולין, ואוקימנא בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה אפילו גידולי גידולין אסורין, אשתיקו. פירוש דבר שאין זרעו כלה, כגון הלוקח והשום והבצלים. אסור להו הכי א"ר ששת אסור לכהנים, מ"ט הואיל ונפסלו בהיסח הדעת, כלומר כיון שנטמאו הסיח דעתו מהן ונפסלו. ואמרינן הניחא למאן דאמר היסח פסול טומאה הואי אמאי אסורין לא יזיא הטבל חמור מן העיקר, ואם טהרו מטומאתן [אמאי] לא יהו מותרין מפסול טומאה, ונדהו גם דבריו. וחזינו לבר מוחילין ר' יוחנן ורש לקיש, דאימרו ר' יוחנן אמר היסח הדעת פסול טומאה הוי שאפילו יבוא אליהו ויטהר אין שומעין לו. ומותבי עליה ר' יוחנן מהא דתניא בסוף תמורה ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר לול קטן היה בין כבש למזבח למעורבו של כבש ששם היו זורקין פסולי חטאת העוף כדי שתעובר

(א) גי' אחת הי' לו לרבינו ז"ל כאן דמיימי תמורה גופא שם צמשה ד' והיא יתר ממוות מני' דיקן.